

A FÖLD ÚJJÁSZÜLETÉSE

Március 20., szombat délután

Zarándok társaim! Még itt vagyunk a földi élet árnyai és zűrzavarai között. De Megváltónk nemsokára megjelenik, hogy szabadulást és nyugalmat hozzon. Lássuk meg hitben a jövő áldásait, ahogy Isten megrajzolta őket! Krisztus, aki meghalt a világ bűneiért, szélesre tárja az Éden kapuit mindazok előtt, akik benne hisznek. A harc nemsokára véget ér Krisztus győzelmével. Csakhamar meglátjuk Őt, akiben örök életünk reménysége összpontosul. Ha majd nála leszünk, semminek tűnik ennek az életnek minden próbája és szenvedése. [...]

Nézz fel, nézz fel, és növekedjék hited! Ez a hit irányítsa lépteidet azon a keskeny ösvényen, amely a város kapuin át a végtelenbe vezet, a megváltottak részére készített, kötelékektől mentes, dicsőséges jövőbe. „Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap. Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövetele közel van.” (Jak 5:7–8) – *Próféták és királyok*, 731–732. o.

Urunk feltámadása és menybemenetele biztos bizonyítéka Isten szentjei diadalának a halál és sír fölött, s ígéret, hogy nyitva áll a menny azok előtt, akik jellemük ruháit megmossák és megfehérik a bárány vérében. Jézus az emberi faj képviselőjeként ment fel az Atyához, s Isten felhossa majd azokat, akik az Ő képmását tükrözik, hogy lássák és megosszák vele dicsőségét.

A föld zarándokaira otthon, az igazak ruhája, a dicsőség koronája és a győzelem pálmái várnak. Minden, ami Isten gondviselésében zavaros volt előttük, világossá válik az eljövendő világban. A nehezen érthető dolgok magyarázatot nyernek. A kegyelem titkai föltárulnak előttünk. Ahol véges elménk csak zavart és megtört ígéretek fedezett föl, a legtökéletesebb és leggyönyörűbb összhangot látjuk majd. Megtud-

juk, hogy a végtelen szeretet rendelte el a legnehezebben elviselhető tapasztalatokat. Mikor rájövünk, hogy az Istent szeretőknak minden javukra szolgált, kimondhatatlan örömmel és a dicsőség teljességével fogunk örvendezni. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 286. o.

És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyhárfájukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a dicsőítés hatalmas kórusában. – *A nagy küzdelem*, 678. o.

Március 21., vasárnap – Új ég és új föld (Ésa 65:17–25)

A Biblia hazának nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14–16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásaihoz vezeti nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytisztá vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyeken az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép otthonra talál.

„Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban.” „Nem hallatik többé erőszaktétel földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget.” „Házakat építenek és bennük lakoznak, és szőlőket plántálnak, és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt... Kezeik munkáját elhasználják választottaim.” (Ésa 32:18; 60:18; 65:21–22) – *A nagy küzdelem*, 675. o.

Az újjáteremtett Földön a megváltottak azt a munkát végzik majd, amely Ádámot és Évát kezdetben boldoggá tette. Édeni életet élnek – a kertben és a mezőn. [...]

Ott minden tehetség tökéletesedik, minden képesség fejlődik, gyarapszik majd. A tanulás nem fárasztja elménket, nem meríti ki erőnket. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasztosabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindegy új magaslatoz hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új feladatok serkentik a lélek és a test képességeit. – *Maranatha*, 360. o.

Lehull szemünkről a fátyol, amely ma még elhomályosítja látásunkat, és meglátjuk annak a világnak a szépségeit, amelynek ragyogásából a hívő ma csak néhány sugarat képes felfogni. Milyen tág tere nyílik a tanulmányozásnak, amikor meglátjuk a mennybolt teljes szépségét, amit most apró részletekben csak távcsővel szemlélhethetünk, s ahová a bűn legkisebb fuvallata sem érhet már, mert az egész Földet az Úr dicsősége ragyogja be. A tudomány művelője tanulmányozhatja majd a teremtést, és semmit sem talál, ami a gonosz törvénytíprására emlékeztetne. Hallhatja a természet hangjait, de sírás vagy jajszó nem töri meg az összhangot. Az ember a roppant világegyetemben és mindenben felismerheti Isten keze munkáját, és sem a földön, sem az égen nem lesz látható a romlás egyetlen nyoma sem. – *Maranatha*, 367. o.

Március 22., hétfő – Isten „mágnese” (Ésa 66:1–19)

A menny megváltási terve olyan széles, hogy átfogja az egész világot. Isten szeretné az élet leheletét lehelni a porba sújtott emberiségbe. Nem engedi, hogy bárki is csalódjon, aki őszintén sóvárog valami szebb és nemesebb után, mint amit a világ kínál. Isten állandóan küldi angyalait azokhoz, akik – miközben a legcsüggesztőbb körülmények között élnek – hittel imádkoznak azért, hogy náluk erősebb hatalom vegye birtokba őket szabadulást, békességet hozón. Isten különböző utakon nyilatkoztatja ki önmagát, és olyan helyzetet teremt, amely bizalmat ébreszt bennük Krisztus iránt, aki önmagát adta váltságul mindenkéért, „hogy Istenbe vessék bizalmukat; ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait” (Zsolt 78:7). [...]

„Boldog az, akinek Jákob Istene a segítsége, és Istenében, az Úrban van a reménysége.” (Zsolt 146:5) „Térjetez vissza a fellegvárba, reménykedő foglyok!” (Zak 9:12) A pogány földeken mindazoknak, akik szívük mélyén becsületesek, akik „becsületesek” a menny előtt, „világos-

ság ragyog a sötétben” (Zsolt 112:4). Így szól Isten: „Vezetem majd a vakokat olyan úton, amelyet nem ismertek, ismeretlen ösvényeken viszem őket. A sötétséget világossággá változtatom előttük, a rögös utat simává. Ezeket a dolgokat véghezviszem, nem mulasztom el.” (Ésa 42:16) – *Próféták és királyok*, 377–378. o.

Krisztusnak kedve telik benne, ha látszólag reménytelen nyersanyagot vesz kezébe, akiket Sátán lealjasított és eszközeiül használt, azokat most kegyelmének alattvalóivá teszi. Örül, ha megszabadíthatja őket szenvedésüktől és a haragtól, mely az engedetlenekre vár. Eszközzé teszi gyermekeit a munkájában és sikerében, ahol már ebben az életben is értékes jutalmat találnak.

De mi ez ahhoz az örömhöz képest, ami a végső megismerés dicső napján vár rájuk? „Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre. Most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, amint én is ismert vagyok.” (1Kor 13:12) Krisztus munkásainak az a kiváltsága, hogy részt vehetnek Jézus örömhírében is. Az öröm, melyre maga Krisztus is sóvárogva vágyakozik, ott ég az Atyához intézett kérésében: „Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, ők is én velem legyenek.” (Jn 17:24) – *Bizonyágtételek*, 6. köt., 308–309. o.

Március 23., kedd – Misszionáriusok és istentiszteleti vezetők (Ésa 66:19–21)

Megváltónkhoz hasonlóan azért vagyunk ezen a világon, hogy Istennek szolgáljunk. Azért vagyunk itt, hogy Istenhez hasonlókká váljunk jellemben, és szolgáló életünkkel kinyilatkoztassuk Őt a világnak. Ahhoz, hogy Isten munkatársaivá legyünk, ahhoz, hogy képmására átformálódjunk, és be tudjuk mutatni jellemét, jól kell ismernünk Őt. Úgy kell megismernünk, ahogy kinyilatkoztatja önmagát.

Az istenismeret minden igazi műveltség és minden igazi szolgálat alapja. Ez az egyedüli valóságos védelem a kísértés ellen. Egyedül ez tehet bennünket jellemben Istenhez hasonlóvá.

Ez az az ismeret, amire szükségük van mindazoknak, akik embertársaik felemelkedésén dolgoznak. A jellem átalakulása, az élet tisztasága, a szolgálat hatékonysága, a helyes elvekhez való ragaszkodás – mind az igaz istenismeret függvénye. Ez az ismeret elengedhetetlen

mind a jelen, mind az eljövendő életre felkészülésben. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 409. o.

Krisztus nem ismer olyan faji, nemzeti vagy rangbeli sajátosságot, amely feltétele volna annak, hogy valaki országa polgárává válhasson. Királyságába való felvétel nem a gazdagság vagy valamilyen nagyszerű örökség függvénye. Ennek az országnak azok az alattvalói, akik Lélektől születtek. Krisztus a lelki értékeket tartja szem előtt. Országa nem e világból való. Alattvalói az isteni természet részesei, akik „megmenekültek a romlottságtól, amely kívánság által van e világban”. Ezt Isten kegyelme tette lehetővé számukra. Krisztus nem gondolja, hogy gyermekei alkalmasak lennének országára, ezért alkalmassá teszi őket isteni hatalma által. [...]

Krisztus láthatatlan hatalommal vonja őket magához. Ő, az élet világossága, betölti őket saját Lelkével. [...] Ahogyan a szolga mesterére tekint, a Krisztus szeretetének köteleivel vont emberek is úgy néznek szüntelenül hitük szerzőjére és bevégzőjére. Jézusra tekintve és rendelkezéseinek engedelmeskedve növekednek Isten és az általa elküldött Jézus Krisztus ismeretében. Jellemük így változik el fokról fokra az Ő hasonlatosságára, mígnem olyannyira elkülönülnek a világtól, hogy ez mondható el róluk: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket, akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.” (1Pt 2:9–10) – *Isten csodálatos kegyelme*, 52. o.

Isten nem akarja, hogy komorak, türelmetlenek vagy könnyelműek és tréfálkozók legyünk. Sátán jól kigondolt terve az, hogy az embereket az egyik szélsőségből a másikba taszítsa. Isten azt szeretné, ha a világosság gyermekeként vidám, boldog lelkületet ápolnánk, „hogy hirdessük annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el bennünket” (1Pt 2:9). – *Boldog otthon*, 432. o.

Március 24., szerda – A hívők közössége (Ésa 66:21)

Isten szándéka az volt, hogy kegyelme a pogányok és a zsidók között is megnyilvánuljon. Ezt világosan tanítják az ószövetségi próféciák. [...]

Izrael maradékát Pál a nemes olajfához hasonlítja, amelyből néhány ág kitöretett. A pogányokat ellenben a vadolajfa ágainak mondja, amelyek a nemes törzsbe beoltattak. „Ha pedig” – írja a pogány hívőknek – „némely ágak kitörettek, te pedig vadolajfa létedre beoltattál azok közé, és részese lettél az olajfa gyökerének és zsírjának, ne kevélykedjél az ágak ellenében; ha pedig kevélykedel, nem te hordozod a gyökert, hanem a gyökér téged. Azt mondod azért: Kitörettek az ágak, hogy én oltassam be. Úgy van; hitelenség miatt törettek ki, te pedig hit által állsz; fel ne fuvalkodjál, hanem félj: Mert ha az Isten a természet szerint való ágaknak nem kedvezett, majd néked sem kedvez. Tekintsd meg azért az Istennek kegyességét és keménységét; azok iránt, akik elestek, keménységét; irántad pedig a kegyességét, ha megmaradsz a kegyességben; különben te is kivágatol.” (Róm 11:17–22)

Hitelensége, valamint az érdekében hozott mennyei terv elvetése miatt vesztette el Izrael, mint nép összeköttetését Istennel. Isten a törzsről levágott ágakat újból egyesítheti a nemes gyökérrel – Izráellel, a maradékkal, akik hűek maradtak atyáik Istenéhez. – *Az apostolok története, 376–377. o.*

„Mertmindnyájan Istenfiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által... Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” (Gal 3:26, 28)

Az egység titka a Krisztusban hívők egyenlőségében rejlik. A szakadásokat, a nézeteltéréseket és a viszályokat a Jézustól való elszakadás okozza. Krisztus a középpont, aki felé mindenkinek vonzódni kell, mivel minél közelebb vagyunk a középponthoz, annál közelebb leszünk egymáshoz érzelmeiben, kedvességben és szeretetben, s így fejlődhet a jellemünk, és válhatunk hasonlóvá Jézus Krisztushoz. Isten nem tesz különbséget ember és ember között. [...]

Azáltal, hogy Ő a Teremtő, minden ember egyetlen családhoz tartozik, és mindannyian egyek a megváltás révén. Krisztus eljött, hogy lerontson minden válaszfalat... és hogy minden ember szabadon járulhasson Isten elé. Az Ő szeretete oly széles, oly mély és oly nagy, hogy mindenhová elér. – *That I May Know Him, 99. o.*

Jézus életének bizonyágtétele olyan vallást alapított, melyben nincs társadalmi különbség, amelyben a zsidó és a pogány, a szabad és a szolga közös testvériségbe olvad, és Isten előtt egyenlő. Utazásait

nem befolyásolták politikai kérdések. Nem tett különbséget szomszéd és idegen, barát és ellenség között. Szívét az élet vizére szomjazó lélek ragadta meg.

Senki mellett sem ment el értéktelennek tartva őt, hanem igyekezett minden léleknek gyógyírt adni. Bármilyen emberek között járt, az időnek és alkalomnak megfelelően tanított. Az ember ember iránt tanúsított minden hanyagsága, minden sértése, csak még inkább tudatára ébresztették, hogy az Ő isteni-emberi szeretetére szorulnak. A legdurvább emberben, a legreménytelenebbnek látszó esetekben is igyekezett reményt ébreszteni. Eléljük tárta, hogy feddhetetlenné és ártatlanná válhatnak. Olyan jellemre juthatnak el, mely Isten gyermekeivé teszi őket. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 191. o.

Március 25., csütörtök – „Megmaradnak utódaitok és a nevetek is” (Ésa 66:22–24)

Az új Jeruzsálem, a megdicsőült új Föld fővárosa „ékes korona... az Úr kezében, királyi fejdísz Istened tenyerén”. „Benne volt az Isten dicsősége; ragyogása hasonló volt a legdrágább kőhöz, a kristályfényű jaspishoz.” „A népek az ő világosságában fognak járni és a föld királyai oda viszik be dicsőségüket.” Ezt mondja az Úr: „Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel.” (Ésa 62:3; Jel 21:11, 24; Ésa 65:9)

Isten városában nem lesz éjszaka. Nem lesz szükségünk pihenésre. Senki nem fárad el Isten szolgálatában, sem nevének dicsőítésében. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. „És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra, mert az Úr Isten világosítja meg őket.” (Jel 22:5) A nap fényét fölöslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig túlszárnyalja a déli verőfényt. A szent várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fénnel árasztja el. A megváltottak az örök nappal világosságában fognak járni. – *Maranatha*, 356. o.

„Minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyi széken ülőé, és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökön-örökké.” (Jel 5:13)

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget

tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet. – *A nagy küzdelem*, 678. o.

Teremtéskor a szombat meg lett szentelve. Az emberért elrendelt szombat eredete még abból az időből származik, amikor „együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának” (Jób 38:7).

A szombat nem csak Izrael népének adatott, hanem az egész világnak. Édenben az embernek lett bemutatva a Tízparancsolat többi előírásaihoz hasonlóan, ezért örökérvényűen kötelező. Jézus mondta a törvényről, amelybe belefoglaltatik a negyedik parancsolat is: „Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik...” (Mt 5:18) Amíg lesz föld és ég, a szombat is a Teremtő hatalmának jele marad. Ám amikor majd az új Földön újból virágba borul az Édenkert, akkor Isten szent nyugalomnapját mindenki meg fogja ünnepelni a nap alatt. Az új Föld lakói „szombatról-szombatra” eljönnek „engem imádni, szól az Úr” (Ésa 66:23). – *The Faith I Live By*, 37. o.